

La Carme Burjachs i la Montse Llobet, de Vidreres, a la comarca de la Selva, es dediquen a una activitat artesanal, la confecció de vestits de núvia, que els compra gent d'arreu de Catalunya, i tant a l'una com a l'altra l'afició per la costura els ve de família. La mare de l'última era modista, mentre que la de la Carme ja era propietària, juntament amb un altre soci, del negoci que actualment regenten les dues dones que ens acompanyen en aquestes dues pàgines. **"He crescut entre vestits de núvia –diu la Carme-. La meva mare ja es dedicava a això fa trenta-cinc anys, jo vaig continuar amb ella, quan ella es va jubilar ho vaig deixar i ara fa quatre anys que ho vaig reiniciar, amb la Montse."**

La mare de la Carme, però, tenia una altra manera de treballar. Es tractava d'una indústria important, amb seu a Barcelona, que distribuïa els seus vestits per tot Espanya. Les nostres protagonistes ens expliquen els avantatges de treballar de forma més senzilla: **"Tal com ho fem nosaltres es pateix molt, però potser és més agraït; ho fem per afició."** Això es reflecteix en els preus: **"L'industrial es veu obligat a assumir tot un seguit de despeses -el dissenyador, el fabricant, el comercial...- que ha de carregar en el cost del vestit. En el nostre cas tot això ens ho estalviem, així que un dels nostres vestits pot sortir tan maco com el d'una indústria, però a millor preu."**

Per a les dues empresàries, la seva afició és una feina **"artesana"**, perquè es fa a mà, però també **"artística"**, perquè fan una creació: **"D'un tros de roba en fem sortir un vestit de núvia i mai no en fem dos d'iguals. Cadascun és diferent, i el vivim."** El seu, d'altra banda, és un món en constant evolució; els gustos canvien, sobretot el color: **"Se n'han provat de tot tipus, i el blanc trencat és el que més es porta ara. Ha passat de moda, el blanc artificial."** Aquelles cues tan llargues que es veuen en algunes pel·lícules, per exemple, tampoc ja no s'estilen, i les nostres protagonistes adapten els seus dissenys a les necessitats dels temps que corren: **"No fem aquell vestit de núvia amb tanta pompa. El fem de manera que serveixi tant per anar al jutjat com per anar a l'església, ben simple."**

Així les coses, no és estrany que per fer un producte tan exclusiu calgui molt de temps d'elaboració, i que aquest comenci quan la núvia visita la Carme i la Montse: **"La noia, que ve perquè vol una cosa molt específica, ja que a la botiga només es troba allò que és més corrent, el que surt a les revistes, ha de venir amb molt de temps, amb uns sis mesos d'antelació. És després de parlar amb ella quan li fem un disseny que li pugui anar bé."**

Elles mateixes, tanmateix, se sorprenden de la facilitat amb què detecten els gustos de cada núvia. **"Només de conèixer-les ja gairebé endevinem el que els agradaria"**, afirmen. I tot seguit encerten també allò que millor els pot quedar per al gran dia, tot i que a voltes la clienta es mostri, en un principi, reticent a fer cas dels seus consells: **"De vegades els ensenyes alguna cosa i et diuen que no la volen de cap manera, encara que tu pensis que allò és el que**

millor els anirà. Llavors parles amb elles i acaben de mica en mica acceptant el que els proposes."

En aquest sentit, s'ha de tenir en compte també que la clienta de la Carme i la Montse no és sempre la noia de vint-i-cinc anys, que es casa per primer cop: **"Sovint ens vénen senyores separades que ens demanen el vestit per a elles i per a la filla, si en tenen, perquè vagi d'acompanyant."** I és que a l'hora de confeccionar un vestit s'han de tenir en compte molts aspectes, com el pentinat que hagi triat la núvia, que **"té molta relació, perquè de vegades potser els interessa un vestit escotat d'esquena per poder lluir més el recollit."** Un altre detall important són els complements: **"Si demanen un vel o alguna cosa senzilla els ho confeccionem, i en cas que es tracti d'algun complement una mica més complicat l'encarreguem en un altre lloc."**

Aquestes cosidores professionals, en qualsevol cas, poden perfectament arribar a fer dos vestits per mes. El problema és que tota la feina es concentra en la mateixa època, de l'abril a l'octubre. La Carme i la Montse, per una altra part, es lamenten també que a la clienta li costi d'entrar al seu establiment pel fet que es tracti d'un taller, i no d'una botiga. Així i tot, i tenint en compte l'exclusivitat dels seus dissenys, tenen la clientela assegurada per a molts anys: **"No entenem com la gent es pot comprar un vestit de núvia que ha trobat en una botiga, que l'ha vist i se l'ha emprovat tothom."**

Només cal sentir-les parlar per adonar-se que aquestes dues dones, amb les seves respectives feines fora de Nupcília, porten dins la passió per la costura. La Montse, que fa vint anys que treballa a l'ajuntament de Vidreres, ens ho explica de la següent forma: **"Vaig a l'ajuntament pel matí i cuso per les tardes. Si no m'agradés estar-me al taller no ho faria, perquè ficar-te allà dins després d'una jornada de set hores de vegades costa. De tota manera, la feina creativa del taller em serveix per desconectar de l'altra."**

Pel que fa a la Carme, cal assenyalar que ella és empresària per partida doble, no en va ja fa vint-i-un anys que regenta una agència d'assegurances, i com que ella mateixa n'és la propietària pot administrar-se el temps que dedica a totes dues ocupacions, al seu gust: **"No tinc horari i m'ho combino com vull, amb el taller."** I si a tot això afegim que les dues estan casades -la Carme té tres fills, de dinou, catorze i tretze anys, i la Montse bessons, de divuit-, algú podrà pensar com és possible, que donin l'abast.

Ho explica el fet que muntessin el negoci quan els seus fills ja no eren uns nens -són tot nois que ja no necessiten tenir la mare tan a prop-, cosa que és molt important, per a les nostres protagonistes: **"Afortunadament, ens hi hem posat quan els fills ja eren una mica grans i es podien espavilar tot sols. Amb nens petits és molt més difícil."** Amb o sense nens, però, portar un negoci no és bufar i fer ampolles, així que podem concloure que les propietàries de Nupcília Núvies se n'han sortit d'allò més bé, combinant-ho alhora amb les seves respectives professions.

Carme Burjachs i Montse Llobet - Vidreres (la Selva)